

Magyar és román államférfiak táviratváltása

A magyar—román barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés megkötésének évfordulóján táviratot váltottak magyar és román államférfiak. Kádár János, az MSZMP KB első titkára, Losonczy Pál, az Elnöki Tanács elnöke és Fock Jenő, a Minisztertanács elnöke a következő táviratot intézte Nicolae Ceasescuhoz, az RKP KB főtitkárához, a Román Szocialista Köztársaság Államtanácsa elnökéhez és John Gheorghe Murerhez, a Minisztertanács elnökéhez:

„A magyar—román barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés megkötésének 20. évfordulója alkalmából a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa és kormánya, a magyar nép és a magunk nevében elvtársi üdvözlésünket és jókívánságainkat küldjük. Kívánjuk, hogy kapcsolataink további fejlesztése, népeink barátságának mélyülését, országaink sokoldalú együttműködésének bővülését, a szocialista országok közösségének erősödését és a béke ügyét szolgálja.”

S. Ceausescu és J. G. Maurer távirata Kádár Jánoshoz, Losonczy Pálhoz és Fock Jenőhöz:

„A Román Szocialista Köztársaság és a Magyar Népköztársaság barátsági, együttműködési és kölcsönös segítségnyújtási szerződés aláírásának 20. évfordulója alkalmából a Román Kommunista Párt Központi Bizottsága, a Román Szocialista Köztársaság Államtanácsa és Minisztertanácsa, a román nép és a magunk nevében elvtársi üdvözlésünket küldjük és újabb sikereket kívánunk Önöknek a szocializmus építésében.

A szerződés aláírása óta eltelt évek alatt szüntelen erősödött és fejlődött népeink és országaink testvéri barátsága és sokoldalú együttműködése.

Kifejezzük azt a meggyőződésünket, hogy a tartós barátság kapcsolatai pártjaink és államaink között a jövőben is tovább fejlődnek majd a román és a magyar nép alapvető érdekeivel összhangban, a szocialista országok egysége és összeforrottsága a szocializmus és a világbéke javára.

Magyar—pakisztáni kereskedelmi egyezmény

Mint a TASZSZ jelenti Karachiból. Izlamabadban, Pakisztán új fővárosában aláírták a pakisztáni—magyar kereskedelmi egyezményt, amelynek értelmében a két ország árucseréforralma 52 százalékkal növekszik. Pakisztán nyersgyapotot, jútát és jutekészítményeket, bőrt és bőrkészítményeket, valamint más árukat szállít Magyarországnak, ahonnan villamos berendezéseket, vegyipari termékeket, műtrágyát és más árukat importál.

A szovjet külkereskedelem 1967-ben

A Szovjetunió 1967. évi külkereskedelmi forgalmának értéke meghaladta a 16 milliárd rubelt, vagyis 1 milliárd rubellel volt nagyobb az 1966. évi forgalom értékénél — jelentette ki újságírók előtt Nyikolaj Szmeljakov szovjet külkereskedelmi miniszterhelyettes.

Kitűnő értékesítési feltételek Nagyarányú szovjet megrendelés zöldség- és gyümölcsfélékből

Nagy jelentőségű külkereskedelmi szerződés ünnepélyes aláírására került sor kedden a Hungarofrucht székházában: egyrészt a szovjet Szojuzlodimport, másrészt a magyar Hungarofrucht és a Monimpex Külkereskedelmi Vállalat képviselői kötöttek szerződést friss zöldség- és gyümölcsfélék, zöldség- és gyümölcskonzervek, valamint bor és egyéb italárak 1968. évi szállítására a Szovjetunióval.

A szerződő magyar külkereskedelmi szervek vezetői a Magyar Távirati Iroda munkatársának elmondották, hogy a nagy jelentőségű kereskedelmi megállapodás a két ország közötti erőteljes, fejlődő, jó kapcsolatok eredményeképpen jött létre. A magyar mezőgazdaság szempontjából rendkívül jelentős szerződéskötés tovább erősíti állami és szövetkezeti gazdaságaink termelési biztonságát. A két ország közötti mezőgazdasági kereskedelmi kapcsolatok gyors ütemű fejlődésére jellemző, hogy míg például 1966-ban a Szovjetunió 500 millió devizaforint értékben vásárolt

friss zöldség- és gyümölcsféléket, konzerveket és italárakat, 1967-ben már elérték a 650 millió devizaforint értékét, az ideai szerződésekben pedig csaknem 800 millió devizaforint szerepel a szállításra kerülő magyar áruk értékeként.

Az új megállapodás szerint a Monimpex kereken 200 millió devizaforint értékben hordós bort, ezenkívül 9 millió palack minőségi bort, 3 millió palack rumot és 6 millió palack konyakot szállít az év végéig a Szovjetunióval. Az értékesítési feltételek Magyarország számára rendkívül kedvezőek, gazdaságosak. Az ideai szovjet megrendelés a

vállalat évi exportvolumenének körülbelül 40 százaléka.

A Hungarofrucht az idén mintegy százezer tonnányi almát, továbbá jelentős mennyiségű zöldséppaprikát, paradicsompaprikát, körtét és őszibarackot szállít a Szovjetunióval. Ezenkívül 180 ezer tonnányi fozelék-konzerv és több mint 30 ezer tonna gyümölcs-konzerv szállítására kötöttek megállapodást. A gyümölcs-konzervek nagy része befőtt, kisebb része dzsem. A zakkuska és az öt komponensből készülő vegyes befőtt készítése lehetővé teszi a konzervipar gyártási kapacitásának jobb kihasználását, a gyárak dolgozóinak téli foglalkoztatását. (MTI)

Losonczy Pál látogatása a XVII. kerületben

Losonczy Pál, a Népköztársaság Elnöki Tanácsának elnöke kedden — Katona Imrénél, a budapesti pártbizottság titkárának társaságában — a XVII. kerületbe

látogatott el. Felkereste a Rákosszívgye Termelőszövetkezet kertészetét. Délután a kerület legnagyobb üzemet, az Egyesült Vegyiműveket kereste fel.

Szeged faluja 2. Piros néni

A termelőszövetkezet segíti az árutermelést. Részesmüvelésre adja ki a tagoknak a mihályteleki terület egy részét. S gyarapodik a közös. Ismét számok: 1963-ban a tiszta vagyon 10 millió 809 ezer forint volt, 1966-ban 15 millió 378 ezer forint. Vagy: a bruttó termelési érték 1963-ban 20 millió 27 ezer forint, tavaly pedig már 36 millió forint. Árbevétel: 1963-ban 14 millió 235 ezer forint, tavaly pedig 25 millió 570 ezer forint. S még csak egy szám: az idén már 50 millió forintba tervek a bruttó termelési értéket.

— A legkorszerűbb termelési módszerek alkalmazására törekszünk. Segítjük a háztájt is. Amikor a főlára volt szükség, „összecsaltuk, loptuk”, egy évben 160 mászat — mondja Nagy István, a termelőszövetkezet elnöke.

Öregek brigádja

A termelés iramát az idősebbek nem bírják. Nem vállalkoznak részesmüvelésre. Megszületett az öregbrigád. Külön gazdálkodnak, Németh István vezetésével. A faluhoz közelebb eső táblákon szorgoskodnak. Negyedik éve. Fűszerpaprikát, uborkát, babot, paradicsomot, burgonyát, tulipánhagymát termelnek és palántákat nevelnek. Eredményesen. Van, akit nagyon ösztöztört az élet, mégis keresi a megélhetéséhez szükségeseket. Piros néni kis öregasszony. Nem sokat dolgozott. Általában 3 ezertől 13 ezer forintig keresnek évenként. Ami fontosabb, jól érzik magukat. Tavalyelőtt 43 holdról 2709 mázsza

fűszerpaprikát termeltek. Aki fáradt, vagy beteg, nem dolgozik. Nem szólnak érte. De hogy a munkából elmaradjanak, arra alig akad példa. Az öregekről való gondoskodásnak ez is egy formája. Piros néniék megszerették.

Variációk

Úgy siratjuk mink a földet, mint gyerektől ha a játékokat elveszik.

A kultúra, a műveltség úgy érint bennünket, amilyen közel lakunk Szegedhez.

A paprika egyenlő Mihálytelekkel.

Annak a nótáját kell pikulálni, akinek a szekerén ülünk.

Ha önálló község lennénk, többre jutottunk volna. Nincs vizünk, rosszak a kutak, nincs egy nyomorult női fodrászüzlet.

Példázatok. Van egy ember, akit villám sújtott régebben. Önmagába zárkózó, önmagában bízó, engeriától feszülő. Ellenezte a szövetkezetet. Ezeket mondta még pár éve:

— Arról beszéljenek, hogyan lehet kilépni.

— En csak kényszerűségből vagyok itt.

— Adjanak nekem két hold földet, majd én megmutatom.

A napokban brigádvacsorát rendeztek. Ő is ott volt. Odament a párttitkárhoz. — Igyunk pertut — mondta.

Ja, igen. Moszkvicsa van. A felesége is vezet. Így változnak az emberek.

Más. Akkor még hinton jártak a szövetkezeti vezetők. Az egyik tag megálta. Dolgozott kint éppen a határban. Kiabált rögtön: — A grófok is hinton jártak.

A fia most felsőfokú technikumba iratkozik. Mezőgazdasági pályára. Lehet, hogy a szövetkezet ösztöndíjasa lesz.

Jó példa. A Hajdú család. Apa és fia dolgozik a közös gazdaságban. Olyan 80 ezer forintot keresnek. A kertből, a háztájról nem beszélve. Pedig az olyan, hogy mutogatni szokták. Szóval mintakert.

Az átlag pedig 15—16 ezer forint évi jövedelem a közsékből.

— Lehetne több is. Meghaladná könnyen a húszezret. Ha kevesebb tagunk lenne. Földből úgyszincs elég.

De antihumánusnak tartanánk — mondja a szövetkezet elnöke.

Kocsmázás vagy pénzhajhászás

Szorgalmas nép. Mindenből pénzt csinál. Talán az egészségéből is. Hideg téli napokon kezdik a munkát. Görnyednek, hajlonganak, dolgoznak napestig. A közsében is helyt kell állniok. Kimelegednek, ha nem vigyáznak magukra, kopogtat a betegség. Aránylag sok a tüdőbeteg. Évenként 5—6 ember „kibukik” a szűrésen. A fiatalok sem kivételek.

Miért van ez? Csak következtetni lehet. Talán a túlhajtott munka, a termelés speciális jellege, vagy az egészségileg kifogásolható „fertőző helyiségek” segítik ezt elő? Mint például a két kocma. Sokan megfordulnak, koccintgatnak, isznak egymás poharából.

— Jóízű ember irtózik oda bemenni — mondja Árendás József, a szövetkezet párttitkára.

Mindenesetre ez elgondolkoztató. A közösség szereti őket is, együtt élnek, mégis keveset tehet értük. Ha egyáltalán tehet.

Sz. Lukács Imre

Mentőmozdony az erdei árvízben

Hétfő óta jégpáncél borítja a gemenci erdőt. Az apadás ugyan megindult, de a mélyebben fekvő részen visszamaradt a víz, amelynek teteje befagyott, a Durához közelebbi erdőrészekben pedig jéghegyek torlódtak fel.

A „jég-víz országban” rekedt nemesvadak etetésére hétfőn és kedden megpróbálkoztak a kisvasúttal is. Az erdei szerelvény fokozott óvatossággal haladt, mert lehet, hogy az erős vízfolyás

Diákok válaszüton

A pályaválasztás kérdéseit vitatják ezekben a hetekben sok családi otthonban, iskolában. Fontos és felelősségteljes kérdés, társadalmivá növekedett magány: hol, milyen pályán, szakmában találják meg boldogulásukat az idén végző tanulók? Az ötvenes évek elején születettek nagylétszámú korosztálya most indul neki az általános iskolából az életútnak; szülők, tanárok, társadalmi szervek vigyázzák, hogy jó irányba induljanak, zsakutca, vargabetű nélkül jussanak célba. De hasonlóképp gondot okoz a társadalom nagy családjának az is, mire teszik fel fiatalságukat az idén érettségizők: a balagás, a nagy vizsga, az önfeléd bankett után hová indulnak a 18 évesek.

Az egyetemeken, főiskolákon zajos diákcsoportok járnak azokon a folyosókon, ahol néhány hónap múlva a felvételizők ácsorognak majd izgatottan. Sokan lesznek ezek a felvételizők, annyi már most bizonyos. Éppen ezért már most számot kell vetni azzal, hogy jelentős részük csalatkozhat reményeiben.

Tavaly átlagosan 37 jelentkezőt vettek fel 100 érettségizett közül a felsőoktatási intézményekbe; 63-an mondtak le — egy évre legalábbis az el nem ért ábrándról, s néztek más továbbtanulási, vagy elhelyezkedési lehetőség után. Sokuknál nem a pontszám hibádzott, hanem a hely. Megérdemelték volna, hogy utasok legyenek a „szekéren”, amely után futottak, mégsem sikerült. Mert a népgazdaság nem képez több orvost, mérnököt, pedagógust; csak annyit, amennyire szüksége lesz. Ez a realitás, amivel számot kell vetni ezekben a napokban, amikor a negyedikesek szembenéznek a jelentkezési laok kitöltetlen rubrikáival. Éretten. felelős józansággal, kellő önismeret és széles körű lehetőségsismeret birtokában lehet csak útnak indítani a döntést leíró tollat.

Tanulni kellene az elődök kudarcaiból is. Hogy a főiskola magyar—történelem szakán hét helyre 120-an tartanak számot, az bizony már ábrándkergetés. De másutt, tudomány- és orvosegyetemeken is tízszerezen, hússzorosán multa felül az igény a keretszámot. Nemcsak az a baj, hogy ilyen esetekben egy megrázkódtatást „megsperolhatna” az élet kapujában álló fiatal. Megszívlelendő tanulság, hogy némelyikük — hely hiányában elutasított jelesek is — úgy megjárja, mint aki a gyorsvonatra nem kapott jegyet, s utóbb már a személy peronjára sem tud felfurakodni. A helyet ugyanis már megtöltötték az időben jelentkezettek. Így aki 18 pontos kieső volt, mondjuk, az egyetemen, az már hiába kopogtatott egy olyan felsőfokú technikumban, ahol alig 10 ponton felüliek „golyák” lettek. S ez nemcsak egy-két diák személyes ügye; közös érdek, hogy a legkiválóbb lányok, fiúk kerüljenek a felsőoktatási intézmények padjaiba.

A „rizikót” tehát csak azoknak érdemes vállalni, akiknek határozott esélyük van a sikerre. Sajnos, a tapasztalatok azt tükrözik, hogy az önismeret — s ebben bizonyára egyes szülők is ludasak — elég gyenge cidaluk az érettségizőknek. Szép számmal akadnak, akik túlbecsülik saját képességeiket. Legalábbis erre utal, hogy vannak közepesek, akik a sokszoros túljelentkezés veszélyeit is magabiztosan vállalják.

Pedig a felsőoktatás padjai, s a hivatali íróasztalok mellett — az érettségizők jó része készül ugyanis az utóbiak ostromára — ott a szakmunkásképzés egyre táguló horizontja. Ezen a területen is elkelnek a pályaismertetés és -irányítás útjelzői, szükség van az alaposabb, szélesebb körű eligazításra. Az úgynevezett divatos szakmákért ugyanis hasonló túllekedés mutatkozik, mint az egyetemi, főiskolai szakok egy részéért.

Műszerész, motorszereelő, fodrász-kosmetikus... és még sorolhatnánk. De hát nem ennek a felsorolása szükséges: azt kell az iskolában — s lehetőleg az üzemekben meg különféle tájékoztatókon — elmondani az érettségizőknek: mennyi egyéb lehetőséget nyújt a szakképzés, hány és hány olyan szakma van még, ahol tudásukra éppúgy szükség van, mint dolgos kezükre. Magasabb képzettség és szak tudás, érettségi és szakma találkozás társadalmi hasznót ígér. ezért növekszik az igény évről évre az egyes munkahelyeken. Mint a napokban megjelent pályaválasztási tanácsadóból megtudjuk, erre több mint 300 érettségiző fiatalnak nyílik alkalma idén Szegeden is. A választék széles körű, hiszen egy-egy szakmában átlag 3—4 fiatalra tartanak számot. Az ideai jelentkezési lapok kitöltésénél az alapos tájékozódás és kellő önvizsgálat mellett feltétlenül szem előtt kell tartani ezt a tényit is. Figyelembe kell venni, de nem mint jobb híján való, ideiglenes megoldást, hanem mint az igazi életnálva, a jó kenyér lehetőségét. Egy bizonyos — és ebben segítség kell a fiataloknak minden fórumon —, nagyon meg kell gondolni-fontolni a döntést.

Annál is inkább, mert a pályaválasztás is „nagy érettségi”, s ha valaki ebben a tárgyban lerontja az osztályzatát, itt még sokkalta nehezebb javítani.

SIMAI MIHÁLY

Könnyű motorvonat

Könnyű motorvonat készült el Man-Renault Diesel motorokkal a Győri Magyar Vagon- és Gépgyárban. A Rába motorvonatot tulajdonképpen még 1960—1961-ben gyártották a MÁV részére, s miután több mint 200 ezer kilométert futott, most felújítták.

A Man-Renault Diesel motorokkal felújított Rába motorocsi négytengelyes, padló alatti gépzelettel. Teljesítménye 100 kilométer. A rágie 60 kilométer volt.

A Rába motorvonatot rövidesen átadják a MÁV-nak menetreneszert közlekedésre.